

MIRCEA DINESCU

la
dispozitia
dumneavoastra

CARTEA ROMÂNEASCĂ

MIRCEA DINESCU

La

Dispoziția

Dumneavoastră

MIRCEA DINESCU

La
Dispoziția
Dumneavoastră

CARTEA ROMĂNEASCĂ

Coperta de C. Grigorie

Fotografie de Ion Cuci

CARTEA I

Evoluția visului

CĂLATORIA

Ca să cobori cu arta în stradă
să nu folosești și tu același lift hodorogit
în care s-au pus la cale atâtea afaceri cu cîntec...
Renunță în primul rînd la poezie
și te va dura stomacul mai puțin.
Poți din cinism să-ți prelungești viața
poți înlocui cuvîntul cu întimplarea
poți scoate limba la soare ca o ediție princeps
poți căra (pilind zilnic cîteva grame)
turnul Eiffel într-o pivniță.
Sinuciderea nu mai rentează.
Ca să ajungi scriitor celebru
în Europa
trebuie să fii cel puțin canibal,
sau să propui o soluție trăsniță pentru înflorirea Saharei
(cel cu apă la plămîni să fie parașutați,
de exemplu, acolo).

Nebunii pasivi n-au nici-o căutare ;
dacă te-ai căsători cu-o mașină de tocat carne
cine știe ce trust din America
ți-ar plăti călătoria de nuntă
cu condiția să torni niște copii pipărați și fără nici-un gust
ca celebrul lor hamburger...
Societatea de consum
te umilește iarna cu pepeni
iar vara te spetești cărînd cu pufoaica ouă
pentru solistele de la Metropolitan.
Moțai pe malul Senei
și deodată-ți miroase-a Dimboviță,
provincial speriat
crezi că dacă-o cotești în Montparnasse pe-o străduță
începe Bucureștiul.
Nu ți-e ușor să înțelegi
că poezia nu mai are nevoie de hirtie
că un glonț se face mai auzit decît o carte
că dentiștii mecanicii coafezele aviatorii
chelnerii inginerii belferii amiralii și măturătorii
înstăriți
pe bună dreptate n-au nici-un chef să citească sonete,
fiindcă țelul suprem e să te-nrudești cu petele de grăsime din supă
adică să stai totdeauna deasupra

INTRE IMAGINAȚIE ȘI UMILINȚĂ

Ei urcau pe rug ca-n poștalionul de seară
la prima stație dumnezeu aștepta deghizat
în hangiu,
totul era gratuit : distracția — moartea,
prietenii vreascuri proaspete aduceau din belșug...

Acum călătorind în sudul cutiilor de conserve
cu Inchiziția-n singe ca un eretic plătit
în aburul dulce al supei vindecat de revoltă
mai sper în trenul de provincie prăfuit
dînd „bună seara” în timp ce trecea prin bucătărie,
același tren personal după care azvirleam
cu ceapă,
tren „personal” de parcă-ar fi fost al meu,
pirlitul tren ce tușea între stații,
de dragul căruia aș mesteca eu cărbuni
între imaginație și umilință
ezitînd ezitînd ezitînd

ȘURUBURI

Primăvara măturătorii trec cu tomberoanele
pline de copii nervoși
care cer ieșire la mare.
Sigur au ei chef de gurile canalelor
ca Venus din Millo de mânuși,
fiindcă singura apă curgătoare
pute și curge mai ales dimineața și seara
și mai ales mai ales se termină în cîmp.
Pînă la urmă decidem
că marea e invenția unor inși certați cu munca
și înșurubăm copiii la loc

BULDOZERUL

La ce folosesc prietenii
cînd plictisit într-o dimineată deschizi butoanele aragazului
să încâlzești ceaiul
și cu chibritul în mină
exitînd
te joci dintr-o dată cu moartea ?
Ei opun totdeauna cancerului o pungă cu portocale
ei sînt dispuși multă vreme să te vorbească de bine
sparg cîteodată un pahar în amintirea ta
îți donează 100 de grame de sînge
pe care ți-l vor scoate-n obraz la prima beție
îți pierd imaginea într-un lan de trestii de zahăr
pînă cancerul se dovedește a nu fi cancer
și mirarea se schimbă în dezamăgire
și însănătoșirea începe să ți se pară dubioasă și de prost gust
și tot ce te va mai mișca de aici înainte
ce te va mișca într-adevăr
nu va fi nici bătăla ceasului

nici muzica
nici libertatea
ci doar buldozerul
care îți mișcă scaunul

ŞAH ABSURD

Dulce naivitate
să crezi că poezia poate face lumea mai bună.
E ca și cum arzînd o bucată de zahăr
în cușcă tigrului,
s-ar apuca să citească Shakespeare.
Tu îngrășat de propriul dezastru
(de parcă-ai prinzi în oglindă)
șuieri ca trenul în gări
pînă mulțimea te strivește-n picioare
grăbită să-ți ocupe locul călduros de pe ceafă.
Și fiindcă visul nu-i decît copilul din flori
al realității,
amintește-ți de șahul absurd
în care nebunul muta satele
sacrificînd mai întîi cai,
și-o mie de inși s-au grăbit să-i laude jocul

ORA FUNCȚIONARILOR

Uliu jerpelit, trecut prin două războaie
explozia zorilor
l-a suflat spre treptele unei cantine de ajutor popular
deși stomacul său orgolios preferă lăzile de gunoale
unde mîna dibuie independentă
jumătatea lămîiei
pungi de plastic în care strînge ploaia
ce l se-aruncă gratis din cer ;
în plină zi urcă-n autobuz
c-un pachet de ziare la piept
și duhoarea-i oferă șapte scaune dintr-o dată ;
pînă la prima stație își scoate prînzul
de sub varza cenușie vociferînd :
„dumneavoastră aveți necazuri în familie — vi s-a stricat precis
limuzina“
„cine-i în picioare să coboare, altfel nu putem gusta
dulceața democrației“

„logoditivărogoprițivămorcovitivă — pînă micile întîmplări
nu vă schilodesc viața”

„hei luxoși ai suferinței dacă vă simțiți singuri
am și pentru voi o vilă într-o pîine
am o mie de oi păscînd pe marea neagră”
apoi ciuruindu-ne cu vesela-i tuse
se retrage ca un val în reflux
ca o altă imagine a libertății,
lăsîndu-ne să ne zbatem nedumeriți
în ochiurile unei plase cu zece etaje

DUMINICA FĂRĂ SFIRȘIT

Puneți-mi trei catarge absurde astă-seară
sînt transatlanticul din cartier
sînt ciinele ceșos orbit de faruri
în care glorioșii dau cu pietre
pe care îl sărută bețivanii
și îl momesc golani cu slănină.
Aici plictisul ține loc de mare
și zeul zgribulit și fără acte
va fi ucis de bunul-simț în zori,
aici amanți se-nchid ca-ntr-o conservă
aici bătrînii stau infipți în ziduri
aici doar tusea mea devine sinceră
aici zefirul zvonului aduce
un chef de viață peste murdării :
meciul de fotbal tulbură familia
și mugetul de patefon e liber

și primăvara parcă bate-n geamuri
cu degetele ei de muscă verde...
La urma urmei mă-ndoiesc de tine
până te-ating cu buzele amare

MONOLOG CU UN ȘOARECE

Ca să ajung la castel
urc într-o mașină slinoasă
pusă parcă-n mișcare de burduful unui acordeon
în care pompează veselia țiganilor.
În privirea lor
civilizația mărginașă decantează disprețul viei :
cuțitul nu întreabă cum te mai cheamă,
vinul acru și mirosul bălegarului de pe cizme
dau înjurăturilor tonul salutului familiar.
Sărăcia lor nu-i înspăimântătoare
(dovadă zborul jos al berzei care-și caută cuibul)
n-au biserică fiindcă știu totul unii despre alții,
fascinați ca iepurii
în lumina orbitoare a crimei
au timp s-arunce deasupra orașului
un pumn de copii sunători.

Eu locuiesc într-un fel de bucătărie a unui castel adevărat,
sînt un îns ridicol : car imagini cu roaba,
prind un șoarece-n șapcă fiindcă vreau să-i vorbesc
și el moare de inimă nesuportîndu-mi
dragostea sau plictisul
singurătatea sau cîntecul

CHINEZĂRII

În anul 200 înaintea erei noastre
poetul (chinez) Ly-Ber
descojind o portocală
a descoperit înăuntru o mică balerină
care se rătăcise în pădure
în timpul dinastiei Nu-Tank.
În anul 1978
descojind emoționat o portocală
m-a izbit dintr-o dată boarea sulfatului de mercur
și micuțul vierme
care pusese stăpînire pe miez
mi-a strigat furios :
„nenorocitele să nu mai crezi în legende”.

ȘANSA MELCILOR

Într-o jumătate de pepene roșu
azvirlită la țărnuț mării
șapteșpe melci benchetuiesc cu roțile-n sus
și nu vor să știe că-n larg
marinarii nu mai aruncă mesaje peste bord ci prezervative
iar cei cu iahturi
cei cu stridii în burtă
zgîrlie-brînză proprietari de zgîrlie-nori
cei de la companiile OLD... OIL... FORD
și chiar peruchierii fochiștii chelnerii înțepați
Lily Mary Grete
fetițele care dintr-o papiotă sînt în stare să-și confecționeze
o duzină de chiloței nostimi
apoi cei lipiți ca niște gume de mestecat
pe banchetele din clasa a treia
revoltații de profesie
vînătorii încercați — adică cei ce împușcă
francul leul lira liru

cu toții etajați în spuma cocktailului
după binecunoscuta rețetă a lui Marx
cer câte-o fărîmă din Statuia Libertății drept suvenir
ca s-o expună în sufragerie pe televizor
ca s-o arate vecinilor invidioși
ca s-o dăruiască unchiului paralytic
ca să se joace copilul cu ea
și s-o scape pînă la urmă-n closet,
vrînd nevrînd
vor sparge coaja verzuie și vor muri
speriați de propria lor libertate
pe care atîta vreme au confundat-o cu zahărul

LA DISPOZIȚIA DUMNEAVOASTRĂ

Nenorocirea umblă-n cămașa mea portocalie prin cartier
și prietenii o salută distrați
și eu mulgătorul zepelinelor retrase-n văzduh
între cele două războaie,
le răspund bătăgănind căldările deasupra mulțimii furioase
care vociferează și m-arată cu degetul și înjură :
„individul ăsta fuge de realitate”
„ce te-ai cocoșat domnule
ce insinuezi
ce tot vrei cu laptele ăla de zepelin ?”
„un doctor ar fi cât se poate de binevenit
să-i bage imaginația-n ghips”
„ți-ai dracului”
„huo”
„ai autorizație ? !”
Până la urmă a trebuit să cobor.
Mă plictisiseam să fiu tinăr.

La spital cinci doctori s-au holbat la moartea mea
ca prin geam.

Unul mi-a ciocănit pieptul.

I-am spus să între deși de la o vreme
nu mai locuiesc în mine.

„Cu atât mai bine, a răspuns, o să te închiriem“

Și iată-mă acum la dispoziția dumneavoastră :
ieftin,

confortabil,

nerăbdător să-mi jucați cămașa portocalie la zaruri

TRĂSNET DE PRIMĂVARĂ

Primăvara nu are timp să privească prin gaura cheii
curiozitatea ei sparge lacăte cu-o garioasă timidă
trimite iedera să gîdile zidul
și suflă praf roșu în ochii îndrăgostitului.
Invidios pe gloria cîrțiței
ce-și sapă fericirea-n pămînt
infometat dau o raită prin gări
și-mi umplu burta cu trenuri
gata să-i scuip în cîmp pe cei ce se-ndoiesc că foamea
ar inventa peisaje,
cînd la izvoarele sucului gastric se încheagă imaginea ta :
odinioară intrai c-un mînunchi de baloane-n biserică
și bătrînele explodau de revoltă,
în liziera salcîmilor
nu floarea ci lemnul de pat te-ncînta,

dam cu fărimiturile pînii petreceri pedante...
Oh aiurit
ca un pictor fără pudoare
și blestemat să fiu primul bărbat cu o femeie în pintec

BINECUVÎNTATUL SOMN AL ARTISTULUI

Între uruitul fabricilor de optimism
și teoria gratuității primejdioase
întindeți o mină spre cartea de versuri
și bărbieriți-vă ieftin
consumați-i în pauză copertile comestibile
presărați citeva pagini la rădăcinile sfeclei
până se-mbujorează,
iar autorului fiindcă n-are unde să doarmă
un pat în țeava puștii îi veți așterne degrabă :
„acolo nu plouă, dragul nostru,
n-ai grijă
te va trezi cocoșul armei în zori“

TEROAREA BUNULUI-SIMȚ

În pornirea mea de-a privi totul
dintr-un unghi neprielnic
încep să cred că zeii împinși de fluxul berii
ajung la noi la mese unde birfim desigur
posibila imposibila lor existență
pină dispar surizind pe biciclete de lux în infern.
Comestibilă realitate :
cobor pe plajă
și-n locul apei găsec un afiș
care anunță interzicerea mării
și fiindcă roiul sălbatec de viespi
fugărește un automobil pe șosea
și fiindcă cei ce-au stat pe rug acum cară vreascuri
nu-mi rămîne decît să întreb
ce-ți mai face familia
cum îți înflorește cancerul
cum îți tratezi libertatea,
om normal,

cărămidă jumătate mîncată de templu
jumătate în casa părăginită,
tu care speri în sticla de lapte lăsată pe prag
funcționar ceferist vînzător de chibrituri
profet în mersul tramvaielor
te revolți pe cititorul de contoar
și nu crezi că o balenă își poate inventa oceanul
în piețele publice
și nu știi dacă trebuie să chemi polițaiul sau ambulanța
cînd din gitlej mi se-nalță amețitor
jetul de fericire sau de sînge

SCRISOARE DE DRAGOSTE SUB LAMPĂ SPARTĂ

Privește cirdul ciorilor ca pe-o scrisoare
trimisă de un mut în univers,
ascultă, mîncătorii de imagini
sorb supa zorilor cu ciocirlii cu tot
ca semn că vine primăvara putredă
(dacă ți-e frig trage pe tine orașul
sau învelește-te cu o plapumă de șobolani excitați)
eu dorm la malul riului
și ceasul cîntă-n scorbura
și-o mie de înecați vin să-mi pețească palul
ce-l zvîrlii în viltoare ;
zglobie nenorocire
umilă evadare,
soldați încă din leagăn înrolați
mireasa noastră-i plînea care-a făcut picioare
și cu cel mai frumos dintre noi a fugit,
dar să nu-ți fie silă și să nu scuipi în soare
c-o să-i plesnească sticla de lampă negreșit

COMIS-VOIAJORII

În astele din jurul laboratorului atomic
a fost interzisă plantarea pomilor fructiferi.

Pînă și proletara floare de mușețel
își consumă exilul departe de patria ceaiului
pentru îndrăzneala de-a fi făcut contrabandă cu polen.
Din grija față de om
albinele sînt vinate cu plase
prin care n-ar trece nici răsufierea unui copil.
Mari premii sînt puse pe capul negustoresei
de miere ucigătoare.
Mierla purtînd în gusă un mic reactor
ne-ar putea trimite în paradis cu șuierul ei.
Ni se recomandă să ne întîlnim cît mai rar
(prin tifonul sterilizat
sărutul ajunge pe buze ca un reproș).
Dar băiatului venind de la școală
ar putea să-i crească un nufăr pe gît
ar putea să-i explodeze mărul ascuns în ghiozdan.
Grija față de om

i-ar muta desigur părinții în orașelul de munte
unde nimeni nu cunoaște pe nimeni
ca și cum ar fi posibilă o spălătorie de amintiri.
Și-n timp ce eu vreau să dau cîntecului
alt sens decît pînă acum,
comis-voiajorii fabricilor de măști pentru gaze
comis-voiajorii instituțiilor „anti” și „contra”
comis-voiajorii „grijii față de om”
vin surzînd
oferindu-mi recompense grozave
pentru reclama făcută produselor lor,
vin și mă bat pe burtă numindu-mă prietenește „colega”
vin surzînd
și n-aș fi crezut
să mor din cauza unui simplu surfs

LAȘITATEA DE-A SCRIE VERSURI

Ca și cum mi-aș potrivi cîntecul
după plictisul altora
viața mi-o ia puțin înainte :
înaltă cîteva restaurante la țarmul mării
și nici nu mai știu
dacă orchestrele vor să-mi acopere plînsul
sau să mă acompanieze
dacă împotriva acțiunii nu mi se recomandă revolta
dacă berăria nu-i cea autentică
iar valurile doar un pretext

RUGĂCIUNEA FIULUI RISIPTOR

Cu-o aureolă de musculițe roșii deasupra capului
iată-mă ezitînd între pacheboturi și băștinași
un fel de Rimbaud oficial și limfatic
nici măcar nu tinjesc să schimb mărgelile de sticlă
pe femei
nici să smulg limba aurului
ci mai degrabă să iau lecții de liniște
de la șopîrla cu gușa cînt casa.
O, degradare a speciei prin fericire,
dintr-o dată sub bărbie mi-apar solzișori
și aventura mi se consumă
între doi fluturi pe care-i ronțai rizînd,
iar cînd aurora-și va strînge
catrafusele ei luminoase
va trebui sîsîind să-mi rostesc rugăciunea :
„o mio padre, mio fratello,
dacă vă mai amintiți de copilul blond care-am fost
astă-seară renunțați la vînat“

VIEȚI PARALELE

Fără durere număr și eu stelele
așa cum crabul
numără globulele albe ale inecatului

CONVERSAȚIA

Aflind că scriu poezii
un pictor în care bătrînețea își clătește cu sfială picioarele
ca-ntr-un lighean cu apă fierbinte
(sfântă simplitate — bătea așadar în cinzeci de ani)
e gata să-mi dea de pomană un trenți
(demodat firește dar cumpărat la Paris)
e dispus să-mi plătească berea
și impertinența de a-mi trimbița genialitatea,
totuși injurindu-mă protector
(cu o pereche de schiuri în trei culori
escaladase Înalta Societate
și n-a mai avut curajul să coboare)
totuși tușindu-mi în obraz
cu o anume căldură de clasic în viață
(ehi vremea când era cel mai cub dintre cuburi)
totuși și totuși
ce puteam pînă la urmă să fac
decît să-i confund numărul de telefon

cu nota de plată,
totuși și totuși
ce puteam pină la urmă să-i str.g
decît :
„algebră sentimentală
gol constructiv
auroră zaharisită
bate de trei ori cu degetul
în pîntecul maică-tii
și intră fără s-aștepți vreun răspuns“

CANTINA

Sint indivizi mizerabili
pe care șansa-i azvirle între feliile de piine
ale unui sandwich tocmai la masa zeilor.
Cu umerii plini de fărmituri
cocoșați de-atita glorie
nădușesc sub limba lor penitenciarele moderne.
Pe ei nu-i bate primăvara valul femeilor frumoase
ca să-i tîrască-n cine știe ce tavernă,
stomacul le e prins în pioneze
și parcă prea de timpuriu duc o biserică între picioare.
Admit desigur fluieratul în baie
extazul mecanic
și sacrificiul absurd,
inventatori ai unei morale mai primejdioase
ca bomba cu neutroni,
mor duminica
pentru ca luna chipul lor să se substituie
petelor de grăsime din supă

și să ne facă din nou fericiți
aici în Kamciatka
la această cantină de lângă Ecuator
unde-mi clătesc picioarele în Marea Neagră

EVOLUȚIA VISULUI

Vin sărbătorile de iarnă — unde să ne mai ogîndim
cînd sculpătorile și-au infundat alămurile sub hîrțiile vesele
după bunul obicei al struțului
care nu mai vrea să știe nimic
sînt dispus în continuare să mă las păcălit
dar presimt că zăpada ni se va distribui pe cartelă,
sînt dispus în continuare să accept plictisul înzorzonat
dar magii parașutați în oraș
prevestind parcă nașterea unei lipicioase stele de cinema
vînd pe sub mînă săpunuri de lux
țigări mirosind a paradis și pierzanie.
Și iată că tot așteptînd să se-mpută gloria Golului
lașitatea noastră a congelat-o definitiv :
măturătorul se visează măturător
onorabilul se visează onorabil
limbricul limbric

COMPUTER

Cei ce-n fața războaielor fac gargară cu mușețel
cei ce umblă cu lingura de supă după fluturi
cei ce rup mici dumicați din aureola martirilor
cei ce intră-n biserici cu orga în burtă
cei ce se scobesc în nas în timp ce alții își sapă mormintele
cei ce trag apa closetului ca să nu li se audă plînsul
cei ce caută-n gunoaie o nouă religie
cei ce visează limuzine și n-au parte decît de cartofi prăjiți
cei ce printr-o operație scapă de obsesia ingerului
cei ce ignoră estetica forței
idealistii muzicalii sfioșii
văxuitorii de vorbe
nu văd cum orașul se-nalță-n văzduh
și urinează în mare
cum din vapor coboară muntele Himalaya
cu valizele pline de parașutiști
cum înfierbîntat de emoție fierul de călcat
ronțăie un șoarece

cum trec păduri nevrotice spre sanatorii
la ora micului comerț cu fericirea popoarelor
cînd acțiunea papă cîntecul
cînd noi murim aplaudînd

CARTEA a II-a

Fluierături în biserică

ZEI ASFIXIAȚI

Dă-mi doamne totul numai pe din două
spinzurători cu funie de maci
iubite credincioase doar cînd plouă
și libertate ghemuită-n saci.

Prunc desuet — prin spatele artere
tramvaie roșii curg spre-un vechi oraș
unde-au murit căruțele cu mere
cali de lut cocliții căruțași.

Un monstru-ar trebui din munți pe schiuri
purtînd disprețul haitei lui în bot
dubînd a sănătate și rachiuri
să fecundeze fragedul robot,

să facă fierul viermi s-aud betonul
scincind ca un copil la temelii,
să se ridice revoltat coconul
din fluturii atomici și zglobii

să înflorească-a noua oară prunii,
oh veac înnebunit și patrupe
vreau să mai văd chiar coboriți pe funii
zeii asfixiați în care cred

CINTECUL PINDARULUI

Vino în rochia ta simplă de stambă
azi e duminică și sînt pîndar
grîului galben și-nalt cît o lampă
și n-am cu mine o pușcă măcar.

Chițcăie-n goarne de mac șobolanii
fornăie caii în corturi de sac
azi e duminică și vin țiganii
sunînd cuțitele doar o să tac.

De-o săptămîină cînt în neștire
iarba sub limbă mi-a incolțit
vino-mbrăcată cît mai subțire
și-mpodobită doar c-un cuțit.

Vino și vino cît nu mi-e sete
cît un alt sînge decît al tîu,
flueră, clănțane — capete bete
rotesc țigani, de cîine rîu.

Jite-i și parcă se sparg cocoșii
cînd joacă-n șatră puiul de urs,
vino-mbrăcată în haine roșii
să cred o clipă că-n rîni mi-ai curs

ANONIM

Decit să vă-ndulcesc cu arta ceaiul
(oh inimă în scutece de prunc)
mai bine-n seara asta beat, cu paiul
sug luna și pe cioburi mă arunc,

căci anonim ca acul în furaje
purtînd în vene sînge de sobol
aș inventa femeia cu etaje
cu magazii de zahăr la subsol,

iubirea mea să scoată țări din criză
sărutul meu pompat la polul nord
să bage plitele de gheață-n priză
să cadă cancerul bolnav de cord,

să min e-un bici oraşul pe cîmpie
ca pe-un tramvai eretic tras de cai,
gata oricînd să-mi puneţi şaua mie
dar să nu-mi cereţi artă pentru ceai

CEASUL

Fum galben părul tău de-acum se vintură
și n-o să te mai pot vedea de scindură

că-n timp ce au să-ți umble prin pîntec piepțini roșii
aicia frumusețea o vor mînce frumoșii

și-un ceas duhnind a crișmă va ronțâi posac
artiștii ca pe-o mînă de boabe dintr-un sac

• • •

NOROCUL RÎMĂ-N SOARELE CU PETE

precum un porc umflat cu diamante,
cum l-aș ademeni-n vârtej și pante
spre cocinile sfinte să se-mbețe,

frică îmi e să nu ne creadă plante
cum stăm subțiri și adunați în cete
nu zgâlțâți de ris ci de regrete
sub secerile lumii celelante.

Aruncă-i doamne ca pe un știulete
răbdarea ta și te preschimbă-n fante
coboară tras de stelele galante

lingă Paris în roșii cabarete
comandă vin ciupește buci de fete
dar lasă-mi-l în cerul meu pe Dante

HAU HAU

Oh bietul adevăr bolnav de gilci
se culcă-n griu și se trezește-n blîci
cu șapte doctori unsuroși la cap
gata să-i ia din singe să-i dea hap :
ia cine vrea că tot nu e deloc
pus sub lentile grase — a luat foc
pus sub lentile slabe — n-a mai fost,
azi intră-n noi cu plugul domnul prost
și fierul ne convinge os cu os
că-n tîrg s-a măritat un mort frumos
că în pîngele-a nechezat un cal
că-n miezul plinii doarme-un general
și că s-au prezentat să cînte-un pic
suavii cîntăreți cu polonic...
Hau hau pardon n-am chef și nu mi-e dat
să umblu cu sicriul șifonat

ICONARUL

Venea toamna : culegea pietrele de pe drum
se ștergea cu vara pe mâini
extrăgea cu unghii de parfum
lebăda cețoasă dintre ciini,

vina ingerul îl curăța de praf
se culca în mamă să nu moară,
bate-un vînt de cinematograf
peste pieptul lui de trestioară,

uite-l doamne-n case de ziar
bea amurg și lustruiește patimi
ca un prea părelnic iconar
care n-a pictat decît pe lacrimi

DRESAJ

Cînd catedrale vechi produc șuruburi
cînd bunătatea e un fel de ciine
de coama leului atîrnă struguri
Venus din Mîllo ne împarte pline

și nu e nimeni care să se roage
copii se nasc împrejmuiți de garduri
dogari cioplesc din lemnul crucii doage
și dumnezeu pare-un cazan cu aburi

și-n timp ce credincioșii se fac sferici
pe scara plopilor unduitoare
acriși nu în butoaie ci-n biserici
îngeri ologi cerșesc spre noi picioare

și-n timp ce-n circuri se ridică boarea
de sfinx fardat ce redevine mahăr
noi n-o să ne spălăm nicicînd de starea
de-a îl dresa cu mici bucați de zahăr

COPIL CU CLAUN

Ce-o să ne facem doamne cîntatu-i tot mai scump
tot mai puțini eretici și visători pe drumuri
lanuri de cruci dau buzna în lanuri de porumb
nu scîncete ci iată din pruncii orbi ies fumuri,

și patul meu de nuntă parcă-i din tei dogit
și plapuma pe mine parcă-i o arătură
copil născut c-un claun în piept, m-a îndrăgit
un fel de silă fără de măsură,

tot ce e viu pe cîmpuri în mine-i otrăvit
și focurile toamnei parcă-s un roi de bube
femeia-mi pune-n coaste răceală de cuțit
prietenii-mi dau soare coclît și scos din hrube,

ies nevăstuici pe dealuri cu glasul de surori
și-n roșia secară mă naște maica iarăși
schilod și gingav parcă și într-un cheag de flori
cu șoarecii cei repezi și gaițele tovarăș

INCURAJAREA MORTILOR

Sub cirtițele serii visez iubind o lampă
femeie deci cu pulpe de sticlă și fitil
dar duhul sfânt e-n toate și furișat tiptil
în burta mea mă muștră cu-o tâmieasă crampă.

Lăsați-mi totuși șansa să cînt din disperare
pe cîmpul de bătaie rămîn coji de cartofi
erolilor sub ploaie li s-au promis pantofi
să uite c-au avut cîndva picioare.

Încurajați deci morții cu șampanie
câ-n ei îmi pun de-acuma mari speranțe —
biserica-ambulantă sînt și gloanțe
întră-n plămîni mei la spovedanie

MIC DESCİNTEC PENTRU FEMEIA MÎNCATĂ DE PLOAIE

Cum stai cu sinii-n toamnă te-aş desfrunzi cu plugul
ca un eretic tinăr care-şi devoră rugul

şi apoi în decembre la sugrumatul florii
pe trupul tău de gheaţă vor cobori schiorii

şi pe-nsorite coapse vor încărca pe plute
săruturile grele şi dulci ca nişte fructe

iar şoarecele ploii cîntat şi tulbur n-o fi
atît de crud să-ţi roadă definitiv pantofii

VINAREA FOCULUI

Să-napoșem corăbiile-n cringuri
și lămpile vor naște fluturi noi.
Frumos le-ar sta într-un costum de scinduri
orașelor acrite la butoi.

Ca anul zero să înceapă mine
o să vislim prin rinjete de lei
spre-un singe vechi spălînd un țârm de piine
cu arbori dulci în care cresc femei,

din gropi adînci să ne pîndească fierul
și focul ca un animal străin,
dar noi îl vom vîna oricum — misterul
ne e de-acum și pernă și tain

DANSUL PE JĂRATEC

(Baladă veche)

Acum gelos pe fluturi ieri alăptat de nori
nici nu știam ce-i umbra când m-au lovit cu bățul
ca lacrima pe-obrazul unui copil din flori
am lunecat și iată simt biciul și simt hățul.

Dind stelele-ntr-o parte aș fi putut să strig
dar mă cuprinse sila de risul lor sălbatec,
pe vinetele-mi buze năștea un rug de frig
și-acum dansez în lanțuri pe spini și pe jăratec.

Cîndva zburînd pe lacuri abia m-am oglindit
și apa-nchise ochii la razele-mi stinghere,
acum ei bat din tobe și zilnic îmi trimit
un blid cu singe negru de la vreo-njunghiere.

Cum să le spun că floarea salcimilor mi-a fost
altar de-ngăduință și un prilej de pace
cînd mă lovesc cu pietre și mă fac timp și prost
că nu pot duce-n spate soioasele cojoace,

cum să le spun că nu pot în rînd cu urși buimaci
să țopăi și să pieptăn cu ghearele nisipul
cînd nașterea-mi fusese vestită de trei magi
și dintre toți doar maica îmi recunoaște chipul,

cum să le spun că nu pot să mormăi ci doar cînt
cum să le spun că mina-mi a alintat chiar harfa
cînd mi-au lăsat vederii doar geamuri de pămînt
și-o botniță prin care nu pîlpăie nici iarba

• • •

LA NUNTA MORȚII MELE DACĂ-I NUNȚĂ

s-or bucura mai mult viermii săracii
prieteni mi-or lăuda colacii
mi-e aproape silă dar mă și incintă,

căci am să cad îmbătrinit la mese
de boala vinului fără de leac
purtînd la gît ghiuleaua unui veac
și mîngîiat printre zăbrele dese.

Sori migratori trec cu grădini în gheare
și nici nu știu de care să m-agăț
pîntecul maicii mi-a promis răsfaț

și-acum buimac ca musca-n felinare
văd că nu pot călca desculț pe mare
iar raiu-i la un azvirlit de băț

ARGINTAR

Femeie — deci fereastră (minecă sunînd aşii)
prin care se aruncă rîzînd sinucigaşii
aşteaptă-mă cu-o lampă de gît între salcîmi
să îmi desfaci cu dinţii izvoarele să îmi
scobeşti o groapă-n sînge şi unde-o să te-mpiedici
cu-argintul de pe limbă şi-oi rîdica biserici

ORAȘ CU PÎNZE

În orașelul azvirlit pe cîmp
vîntul cu pălăria lui de paie
ușor isteric, îmbătăt de ploaie
fluieră la femei și joacă timp.

Aici ca-ntr-o conservă de beton
ne naștem toți sub zodia furnicii
zei ambulanți ne vînd formula fricii
și mulgem blînda vacă de neon,

aici norii tîrîți la frizerii
sînt tunși și îmbrăcați în uniforme
aici piatra bolnavă de reforme
comandă pentru noi culoarea gri,

aici fiindcă eu singur sînt nebun
 la pînze și catarg lucrez tot anul
 căci pe oraș voi răscoli oceanul
 să-l schimb pe trei baloturi de tutun

IOV INDRĂGOSTIT

Tristețea ta mă face mai urit
și înțelegerea se schimbă-n frică
și zîmbetul își stinge lampa mică
pe buzele uitate de sărut.

Și parcă între muguri și lătrat
aprilie e-un fel de berărie
muții se-mbolnăvesc de vorbărie
doar noi ca două stîngii de la pat.

O de-aș putea să mă agăț de-un nor
să locuiesc în rîu să dorm în plantă
să fiu un fel de scorbură-ambulantă
unde îmbătrînește un actor,

să dau spectacole pe bani mărunți
ridicol ca un rege-ntre hulube
să car singurătatea ta în munți,
Iov fericit într-un castel de bube

HOTEL

La flăcările demodate
pe rugul rînced vă aștept
deși n-am fost nicicînd adept
al caznelor ce-mi fură date
biserici ofticoase poate
mai sculpă mirii albi din piept

Porci ghiftuiți cu iasomie
trec zilele de-april pe sus
hotelul crucii lui Isus
atît de accesibil mie
îmi dă tristeți pe datorie
și îndoiala lui în plus.

Nici de s-ar legăna hectare
de liliac sub limba mea

convins că moartea-i o lichea
tot n-am să-i ling din palmă sare
cînd văd nebuni minînd popoare
spre paradis cu „hăis” și „cea”

INTEROGATORIU

Ce extaz ? Ce șampanie ? Ce picioare
Ce ingeri nedeclarați ? !
Nici plăpumi. Nici ceai de cicoare.
Luna pute-a soldați.

Gări oarecum frigidere.
Măcelăria parcă-i tramvai.
Astăzi nu-i zi de tăiere.
Botezătorule hai !

Nici-un port !... Port bretele pe burtă
voi intra în altă clasă presupun
ca un mongol năbădăios în iurtă
speriat de fiara săpun.

Nici-un vis !... Vis-à-vis mai degrabă
unii schimbă viori pe cartofi
alții fluturi din cap la tarabă
nebuni gri nebuni verzi nebuni movi...

Ce extaz ? Ce lichele mioape
îmi citesc de pe limbă scrisori ?
Mîna-ți cade ca paiul pe ape
crezi că mori și deodată chiar mori

CUPRINS

CARTEA I EVOLUȚIA VISULUI

Calătoria	7
Între imaginație și umilință	9
Suruburi	10
Buldozerul	11
Șah absurd	13
Ora funcționarilor	14
Duminica fără sfârșit	16
Monolog cu un șoarece	18
Chinezării	20
Șansa melcilor	21
La dispoziția dumneavoastră	23
Trăsnet de primăvară	25
Binecuvântatul somn al artistului	27
Teroarea bunului simț	28
Scrisoare de dragoste sub lampă spartă	30
Comis-voiajorii	31
Lașitatea de-a scrie versuri	33
Rugăciunea fiului risipitor	34
Vieți paralele	35
Conversația	36
Cantina	38
Evoluția visului	40
Computer	41

CARTEA a II-a FLUIERĂTURI ÎN BISERICĂ

Zei asfixiați	45
Cîntecul pîndarului	47
Anonim	48
Ceasul	51
Norocul rămă-n soarele cu pete	52
Hau hau	54
Iconarul	55
Dresaj	56

Copil cu claușă	58
Încurajarea morților	60
Mic deșăntec pentru femeia mincinoasă de ploaie	61
Vinarea focului	62
Dansul pe jăratec	63
La nunta morții mele dacă-i nuntă	65
Argintar	67
Oraș cu pinze	68
Iov îndrăgostit	70
Hotel	72
Interogatoriu	74

Lector : GEORGETA NAIDIN
Tehnoredactor : GHEORGHE CHERU

Apărut : 2019 Buna de seară : 5.11.2019.
Tiraj / 12 000 ex. Mărie / Off. A 50 x 148/92.
Format / 16/9 x 240. Căuț ed. / L.N Căuț Ripa / 8.
Pentru bibliotecile mari și mici / 2019-1.

Comanda nr. 91 034
Combinatul Poligrafic „Casa Scriitorilor”
Piața Școlii nr. 1, București,
Republica Socialistă România

LEI 6,75